

Confiança, fonament de la cura del malalt

Xavier Novell, bisbe de Solsona

El dia 11 de febrer, festa de la Mare de Déu de Lurdes, celebrem la 29a Jornada Mundial del Malalt. És un moment propici per a dedicar una atenció especial als malalts i als qui en tenen cura; més encara en aquest temps de pandèmia.

El tema d'aquesta jornada s'inspira en el passatge evangèlic en el qual Jesús critica la hipocresia dels qui diuen però no fan (cf. Mt 23,1-12). Davant la necessitat del malalt, Jesús ens mostra el model d'aturar-se, escoltar, establir una relació directa i personal amb l'altre, comoure's, deixar-se involucrar en el seu patiment fins a fer-nos-en càrrec (cf. Lc 10,30-35).

L'experiència de la malaltia fa que sentim la nostra pròpia vulnerabilitat i alhora la necessitat de l'altre. La nostra condició de criatures es torna encara més nítida i experimentem de manera evident la nostra dependència de Déu. Quan estem malalts, la incertesa i la por s'apoderen de la ment i del cor; ens trobem en una situació d'impotència, perquè la nostra salut no depèn de les nostres forces (cf. Mt 6,27).

La malaltia planteja una pregunta pel sentit de la vida. La malaltia obre a un significat nou i a una direcció nova per a l'existència. La fragilitat ens arrenca de l'autosuficiència, ens situa en la nostra veritat de criatures davant de Déu, ens ajuda a reconèixer-nos necessitats dels altres i ens fa audaçs per a adreçar-nos confiadament al bon Déu. En aquest itinerari descobrim que el patiment no és una condemna o un càstig, tampoc no és el fruit de la indiferència de Déu, sinó que és un camí de purificació per a arribar a una relació veritable i confiada amb ell i amb els altres.

La malaltia sempre té un rostre: el de cada malalt. La pandèmia actual ha fet brillar el lliurament i la generositat dels agents sanitaris, que, amb professionalitat, responsabilitat

i amor al proïsme, han ajudat, consolat i servit els malalts i les seves famílies. També ha tret a la llum les insuficiències del nostre sistema sanitari. Una d'elles ha estat la desconsideració envers l'atenció religiosa al qui pateix. Quan va esclatar la primera onada, el Sant Pare va demanar als preveres i als agents de la pastoral de la salut que, amb prudència, assistissin els malalts amb els sagraments i almenys els fessin arribar una creu perquè en la solitud i en la por poguessin abraçar un signe del Salvador. La realitat a casa nostra és que molts malalts no varen experimentar aquest consol. Tampoc a la residències geriàtriques. Quin consol per a poder acompanyar tants avis amb el sagrament de la unció, amb l'eucaristia i oferint-los uns sants rosaris els dies i les hores prèvies a la seva mort!

Vivint aquesta proximitat als malalts, personalment i comunitàriament, generem una comunitat capaç de guarir, que no abandona ningú, que inclou i acull sobretot els més fràgils. Aquesta relació troba una font inesgotable de motivació i de força en la caritat de Crist, com ho demostra el testimoni mil·lenari d'homes i dones que s'han santificat servint els malalts. Que ningú no es quedi sol. Que Maria, des de la gruta de Lurdes de França, sostingui la nostra fe i la nostra caritat envers els malalts.

